

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z odwołania B.F.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2019 z dnia 4 października 2019 r.
w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek
uprawniający do przejścia w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 6 maja 2020 r.,

odrzuca odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 4 października 2019 r. nr [...] /2019 w przedmiocie dalszego
zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do
przejścia w stan spoczynku Krajowa Rada Sądownictwa na podstawie art. 69 § 1b
ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U.
2020, poz. 365 ze zm., dalej: p.u.s.p.) nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie
stanowiska sędziego przez sędziego Sądu Okręgowego w K. B.F.

Od tej uchwały zostało wniesione przez B.F. odwołanie, w którym
odwołująca się zaskarżyła uchwałę w całości i wniosła o jej uchylenie oraz
przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.
W odwołaniu skarżąca podniosła zarzuty naruszenia prawa materialnego,
tj. art. 180 ust. 1 i 2 Konstytucji RP przez nierespektowanie wynikającej z treści
tego przepisu zasady nieusuwalności sędziego, art. 69 § 1b p.u.s.p. przez
nieuprawnione przyjęcie przez KRS, wskutek braku wszechstronnego rozważenia
sprawy, że brak jest interesu wymiaru sprawiedliwości w wyrażaniu zgody na

dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez odwołującą. Ponadto odwołująca się zarzuciła naruszenie prawa procesowego, tj. art. 44 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm., dalej: u.KRS) przez zaniechanie pouczenia skarżącej o przysługującym jej środku odwoławczym oraz terminie wniesienia odwołania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego odrzucenie jako niedopuszczalnego z mocy prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega odrzuceniu, jako spóźnione.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z 26 marca 2019 r., I NO 57/18, że uchwały KRS w sprawach osobowych podlegają kontroli sądowej pod względem ich zgodności z prawem – zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS – o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Wyjątek wskazuje ustawodawca w zdaniu drugim tego samego przepisu, który stwierdza, że odwołanie do Sądu Najwyższego nie przysługuje w sprawach określonych w art. 3 ust. 2 pkt 2 u.KRS, czyli w sprawach uchwał KRS zapadłych w związku z rozpatrzeniem wniosku o przeniesienie sędziego w stan spoczynku. Ustawodawca nie wyłączył jednak możliwości zaskarżenia uchwały KRS w przedmiocie niewyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego osiagającego wiek przejścia w stan spoczynku, o którym mowa w art. 69 § 1b p.u.s.p. Wskazał jedynie, że uchwała taka jest „ostateczna”, a nie, że jest „prawomocna”. Prawomocność niewątpliwie oznacza, że od danego aktu nie przysługuje odwołanie. Przepis art. 43 ust. 1 u.KRS stanowi, bowiem, że chwała Rady staje się prawomocna, jeżeli nie przysługuje od niej odwołanie. W art. 69 § 1 b p.u.s.p. ustawodawca posłużył się natomiast terminem „ostateczność”, znanym prawu administracyjnemu. Choć art. 2 u.KRS wyłącza w postępowaniu przed Radą stosowanie przepisów k.p.a., to nie można wyprowadzić stąd wniosku, że terminologia stosowana w prawie administracyjnym nie jest odpowiednia dla ustawy o KRS. Jeżeli ustawodawca nie nadał innej treści terminowi znanemu

w systemie prawa, to nie można przypisywać mu znaczenia odmiennego. Zasadne jest zatem przyjęcie, że zdanie drugie art. 69 § 1b p.u.s.p. należy zinterpretować zawężająco. Zatem tylko wyraźne wskazanie, że od uchwały nie przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego skutkować może wyłączeniem kontroli sądowej uchwały. Z tej perspektywy wniesione odwołanie jest dopuszczalne.

Jednak zgodnie z art. 44 ust. 2 u.KRS odwołanie wnosi się za pośrednictwem Przewodniczącego KRS, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia uchwały z uzasadnieniem. Odpis zaskarżonej uchwały wraz z uzasadnieniem został dręczony odwołującej 30 października 2019 r. (k. 12v). Dwutygodniowy termin na wniesienie odwołania upływał zatem 13 listopada 2019 r. Dnia 12 listopada 2019 r. odwołująca złożyła odwołanie od kwestionowanej przez nią uchwały w Sekretariacie Prezesa Sądu Okręgowego w K. (k. 14). Przesyłka pocztowa zawierająca odwołanie została nadana przez Sąd Okręgowy w K. do Krajowej Rady Sądownictwa 21 listopada 2019 r. (k.29). Do KRS odwołanie wpłynęło 22 listopada 2019 r. (k. 13, 29).

Uwzględniając treść art. 165 § 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS – zgodnie z którym oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu – trzeba przyjąć, że odwołanie B.F. zostało wniesione 21 listopada 2019 r., a zatem po upływie przewidzianego na tę czynność terminu.

Brak bowiem przepisów zezwalających na wniesienie odwołania od uchwały KRS za pośrednictwem prezesa sądu, w którym dany sędzia pełni służbę, czy też wiążących jakiegokolwiek skutki procesowe z przekazaniem przez sędziego odwołania temu prezesowi. Przepis art. 44 ust. 2 u.KRS wprost wskazuje, że odwołanie wnosi się do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Przewodniczącego Rady.

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS odrzucił odwołanie, jako wniesione po terminie.

